

Kristlig anarkism eller tidsenlig

Helga

1931

Kristlig anarkism är för de lugna sinnen något mycket vackert. (Bara »lugna sinnen» i dessa tider är hädelse.) För lugna sinnen, som ger sig tid att meditera. Meditera över fångväsande, över utsugning, över svält, över allt omänskligt snedvridet, och trösta sig med att gud skapat blommor åt oss att fröjda sig över.

Kristlig anarkism och kristlig kommunism är, inom ramen av det närvarande - detsamma som att tigga - ideligen tigga, tigga, ödmjukt tigga, fräckt, tigga intelligent, och så dela tiggargbitarna inom sekten. Hjälpa varann.

Snart är vi ett helt folk som inte kan komma längre än att hjälpa varann, för en dag eller två, sen kommer det en ny som får lov att hjälpas. Och den först hjälpte går där lika ohulpen. Detta att hjälpa varann är något ofrånkomligt, något så självklart, att det är helt enkelt fasaväckande att vi fortfarande inte kommit längre än till inbördeshjälpen. En mycket relativ inbördeshjälp.

För övrigt är marknaden för kristlig kommunism slut. Överklass och filantroper har lagt beslag på idén. De ha så mycket att »hjälpa» med, att vi stå där med våra små hjälpmedel ohjälpligt distanserade. Nu ha vi kommit så långt bakåt att vi snart inte dräper varken loppor eller löss av pur pietism. Vi bara dräglar om, att allting är synd.

Allting som går ut på att ändra sakernas ordning, som inte sker på ett stilla, tyst sätt, långsamt sätt, är syndigt »är oss inte värdigt», är »barbariskt».

»Vi får inte vara för hårda i vår mjukhet», skriver Harry Martinson.

Men det äro vi. Vi äro hårda och barbariska i vår mjukhet. Kristus spökar i oss.

Vi bida och bida och tro vi uträttar något i det lysande helvete som världen för närvarande är. I stället stå vi totalt utanför. Hela vår klass håller på att gå under. Vi själva, våra kamrater. Om några år har borgarsamhället, borgartidningarna och vad värre är arbetartidningarna, stämplat oss alla som tjuvar, mördare, asociala. En hel här av folk bestående av oss själva kommer att driva hallstämplade omkring.

Våra barn stämplas också, de av oss som vågar ha några.

Obevekligt trängas vi in i de gängse begreppen. Vi äro för fina att slå ett slag. Vi äro pietister. Lagarna dömer den och den, och den och den, och dig och mig. Och så äro vi utanför. När vi åker in i fängelse för litet politik så samlar sekten blommor åt oss och talar för oss, men sen var det inte mer. I samhället gå vi där, utstötta... Tills vi börja stjäla eller slår ihjäl någon, eller går på gatan och bjuder ut vår kropp. Då få vi inga blommor, då äro vi asociala. Och man beklagar att man haft »sådana där» i leden. Eller man gläds att »kräket inte hörde till oss». Och så fortsätta vi med former och normer och gärdesgårdar, och många hakar sig fast i samhället, är glada att ha sin brödbit och ruskar på huvudet över de många notiserna om tjuvar! Vet hut!

Och borgarpresen säger ibland; »den där tjuven, han är en socialist». Då häver hela arbetarpresen upp ett ramaskri och säger: »det är han visst men, vi är hyggligt folk».

Kors, tänker borgarpresen, ha de råd att vara hyggligt folk, det har inte vi, och så noterar man bolagens årsslut. Och anarkister och »sossar» och idéalister fortsätta att vara hyggligt folk, hyggliga efter det begrepp som borgare och lagmakare bestämt. Men de utstötts armé, den växer och växer. Utan mat kan ingen leva, inte utan hem heller!

Därför frågar jag: är det meningen att bida tiden tills alla »obehövlige», alla utstötta, om inte äro hyggliga enligt borgarmoral, svultit ihjäl? Vad mena flertalet socialister om moralen? Borde inte de ur samhället utstötta ryckas med in i befrielsekampen?

»Kors och turkar», vad jag ser er rynka på näsan.

Helga

Det Anarkistiska Biblioteket

Helga
Kristlig anarkism eller tidsenlig
1931

Tidningen Brand #13 1931

www.anarkistiskabiblioteket.se